

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Főbé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Lukács 11 : 14-28.*

Az ördög nagy hatalommal őrzi palotáját. Eppen azért, mert hatalmas, erős, mindenki fél és retteg tőle. Nem csoda, ha az, aki saját erejéből próbál megbirkózni vele, megszegyenül, belefárad a küzdelembe és lassan beletörődik a változhatatlanba. »Nem tudok megjavulni, nem tehetek róla« — így szól a kártyás, az iszákos vagy más szenvedély rabja. A megkötözöttségnek finomabb árnyalatai is vannak s ha nem is szolgálja az ember valamely szenvedélynek, mégis a bűn érvényesül az életében. Erős fegyveres őrzi az emberi szívet. Tapasztaljuk ezt akkor is, amikor Isten országában dolgozunk. Gyakran jóindulatú s könnyen befolyásolható emberekkel találkozunk, akikről azt gondoljuk, hogy csakhamar célt érünk. De térjünk csak rá arra, hogy néki a bűnnel, önmagával szakítania kell, rögtön nagy ellenállásra találunk. Nem testtel és vérrrel van nekünk tusakodásunk, hanem fejedelemségekkel, hatalmasságokkal. Milyen vigasztalás számunkra, hogy eljött Az, aki hatalmasabb. S amikor eljött, elvette az erősnek minden fegyverét, azt teljesen legyőzte. A szabadság biztos, teljes, az ördögnek nincs többé hatalma. Hogyan van mégis, hogy az ördög újra birtokába veheti elhagyott várát? Úgy, hogy az ember kaput nyit néki. Az a lélek, aki elfogadja az Úr mentő kegyelmét s engedi, hogy Ő tisztára mossa szent vérében, kiszabadul az ördög hatalmából. De ha szobaáll az ellenséggel, egyszerre kívánatos lesz az, amit ő kínál. Ezt hamar észreveszi az ellenség. Magához veszi más hét társát és úgy tér be újra elhagyott várába. Nem egyszerre teszi ezt. Sokszor megpróbálja, közelről nézi meg a házat, egy, majd több lépést tesz feléje. Elmerészkedik a kapuig is és félénken zörget be: vajjon nem talál-e nagy ellenállásra. Hamar meglátja a készséget, a kapcsolópontot, és felveszi a beszelgetés fonalát. Ott van már a szívben az elégedetlenség, az önzés, önmagunk keresése és akkor már el is érkezett az ő ideje. Az ember kaput nyit az ördögnek, és ne csodálkozzunk, hogy az, aki már egyszer világot nyert az Úrtól, most sokkal sötétebb és gonoszabb lett.

»Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.« Maradjunk alázatosságban, csendességben, engedelmisségben; maradjunk az Úr vére alatt. Ha az ellenség őrize a várát, az Úr még jobban őrzi. Ha mi nem akarunk engedni, nincs ami ártasson. Ha észre vesszük, hogy rés támadt, meneküljünk a vér alá s az Úr elüzi az erős fegyverest. Ne féljünk! A testünket minden pillanatban veszély fenyegeti. Bárhol vagyunk, mindenütt utólérhet az utolsó óra. Lelki értelemben azonban teljes biztonságban vagyunk akkor, ha az Úrban vagyunk elrejtve. Támadni fog a rabló, alattomosan jő, ne hallgassunk reá. Menjünk bátran előre az úton, tekintsünk az Úrra, pihenjünk öböne, álljunk meg a hitben. Így az Úr idejében feltárja előttünk a veszélyt, de feltárja a kegyelmet is. Ha az ellenség erős, úgy az Úr még erősebb. »Soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből« (Ján. 10:28). Senki nem ragadhat ki minket, ha mi nem vállalunk közösséget az ellenséggel. Maradjunk meg a győzelemben és tartsuk meg azt. Az Uréi vagyunk, tehát békességben pihenhetünk és teljes biztonságban; erős fegyveres őríz. Minél gyermekibb a bizalmunk, annál kevesebb a veszély, hogy bármi is kihozzon a mi erősségünkől.

* Néhai Pauer Irma diakonissza főnöknő bibliárája nyomán.

Krisztus megkísértetett hozzánk hasonlóan.

Azt mondják, hogy amikor az előfutár úttalan úton, erdőn át megy, nagy ágakat tördel s lerakja ott, ahol jár, hogy barátai, akik követni fogják, jól láthassák a nyomokat s a járhatlan úton el ne tévedjenek. Milyen jó nekünk, hogy bár sötét éjszaka a szenvedés és szomorúság járhatlan erdején kell haladnunk, mindenütt rábukkanunk mennyei barátunk lábnyomaira s útonkba helyezték ágaira. Ő is ezen az úton járt s megszentelte számunkra az utat. Megkísértetett hozzánk hasonlóan, minden szenvedést eltűrt értünk s osztozott fájdalmainkban.

Az első.

Keresztyén ember számára a legerősebb kísértések egyike az, amikor talán valamely jóbarát meggondolatlanul dicsérisi s nagyszerű embernek minősíti. Nagyon alkalmas ez a felfuvalkodásra. S ha talán nem a jó barát mondja, hanem valaki idegen, szívünk mélyén egyszerre legjobb barátunknak fogadjuk s gondolkozunk azon, amit mondott. S ha elfelejténénk, van aki eszünkbe juttassa: az ördög. »Micsoda kiváló prédikációt tartott ma délelőtt nekünk, lelkész úr« — így szólt az istentisztelet végén az egyik hallgató. »Örülök, hogy én lehetek az első, aki ezt megmondhatja.« »Elkészt« — válaszolta a lelkész, »a Sátán már megelőzte, még mielőtt a szószékről leléptem volna.« Igen, a Sátán nem mulasztja el az alkalmat, azért kell nekünk is szüntelenül résen leszünk.

Nem abban van a veszély, hogy a hajót vízre bocsájtják, hanem akkor merül el, ha a víz ellepi a hajót. Így van a keresztyén is. Nem az juttatja romlásba, hogy e világban él és hogy a bűnnel harcolnia kell, hanem az, ha a világot beengedi a szívébe, abban él, mert az süllyeszti le a mélybe.

Kisértésben.

Egy haragra gerjett európai férfi megvert egy újzélandi embert. Amikor végre kitombolta magát, akkor a megvert ember magasra emelte az európaiat, mint egy gyermeket, azután a földre fektette, elővette a fejszéjét, meglöbölyölte a levegőben s így szólt: »Látod, kezemben van az életed. Az Evangéliomnak köszönheted, ha megkíméllek. Karom elég erős, hogy végezzem veled. A karom azt mondja, hogy üsselek agyon, de a szívem így szól: Nem! A misszionárius mást hirdetett. Ha a szívemben még a Sátán lakna, mint azelőtt, most levágnám a fejedet.« Ezekkel a szavakkal otthagya a megszegyenült európaiat.

A kapzsiség.

Szent Bernát a kapzsiságot kocsihoz hasonlította, amelynek első kereke ez: »Felejtst el Istent«, a második: »Felejtst el felebarátodat« (I. Móz. 4:9), a harmadik: »Felejtst el lelkiismeretedet és a lelkedet« (Jer. 44:16), a negyedik: »Felejtst el a halált, az ítéletet és a pokol lángját.« Négy ló húzza a kocsi. Az első azt mondja: »Nézz a földre úgy, mint én, soha ne a mennyre.« A második: »Nézz hátra, lásd milyen átkozott a szegénység.« A harmadik: »Halkan járj, ne üss zajt, hogy észre ne vegyenek.« A negyedik: »Senkit ne kímélj, a pénz nem ismer udvariasságot.« A kocsi maga az ördög. Ostorának 7 ága van. Az elsőnek a neve: »Használd ki az alkalmat«; a másodiknak: »Más is így tesz«; a harmadiknak: »Siess, mert megelőznek«; a negyediknek: »Telhetetlenség«; az ötödiknek: »Pénzen a bűnnek nincs nyoma«; a hatodiknak: »A pokol nem olyan forró, mint amilyennek mondják«; a hetediknek: »Megtérni még ráérsz«. A kocsi tőpörödött ember ül: a zsigori. Egyik kezét ütésre emeli, a másikkal álnokul simogatni kész. Oldalán nagy Júdás-erszény. Utja, a »Kárörömhöz« címzett vendégfogadó felé vezet. Erszényén lyuk tátong, amelyen keresztül féltve örzött, drágán szerzett kincse szerteszóródik...

„A pénzem!“

Halálosan beteg embert, akinek nem voltak hozzátartozói, kórházba szállították. Mikor ágyba fektették, észrevették, hogy zsinór van a nyakán, amelyhez elég súlyos zacskó volt erősítve. A beteg úgy vigyázott a pénzére, mint a szemétyére, s még álmában is görcsösen szorongatta. Többször felszólították, hogy a pénzt megörzész végezt a kórház irodájába adja le, de a zsigori azt válaszolta: »A zacskót magammal kell vinnem a koporsóba, mert másképpen a sírban sem tudnék nyugodni.« Végre bekövetkezett a válás nehéz órája: szeme megtört, lélegzete el-elakadt. A fekvőhelye mellett álló orvos már azt hitte, hogy meghalt, s óvatosan feloldozta a zacskó zsinórját. A halottnak vélt ember még egyszer kinyitotta a szemét, eltortul arccal tekintett körül, a zacskója után nyúlt, sivitva ejtette ki ezeket a szavakat: »A pénzem, a pénzem!« Azután hátrahanyatlott és kilehellte lelkét... »A fősvény nem mehet be Isten országába.«

— Az olyan ember, aki az ördög hatalmában van, üt, szúr, vág, féltékeny és önző s mindenben magát keresi.

★

Az ördög kegyetlen, gyötör engem, amíg a hatalmában vagyok. S amíg engem gyötör, én mást gyötörök.

Pauer Irma.

Nem kérem, hogy a napnak terhét vedd el,
Csak azt, hogy tudjam hordni szeretettel,
És hinni azt, hogy mind javamra lesz;
Hogy minden baj is áldássá fog válni,
Mert szent kezed bajjal is meg tud áldni,
Hisz mindent áldó hű szíved szerez.

Nem kérem, hogy adj külsőleg is csendet,
Legyen úgy minden, ahogy elrendelted,
De kérlek, adj csendes gyermekszívet.
Ha a világ von zürzavarba, zajba,
Maradjon szívem Nálad, bétakarva,
A föld helyett hadd lássam az eget.

Nem kérem, hogy minél előbb vess véget
A szenvedésnek, melyet nyújt az élet,
Csak békességed öntsd szívembe át.
Nem kérem Tőled addig égi részem,
A bűnök míg meg nem haltam egészen,
S míg meg nem győztél bennem bűnt, halált.

Te, életemnek tisztafényű napja,
Kitől a fényt ma sem hiába kapja,
Süss akkor is, ha árny borongna rajt
Töltsd bé örömmel, égi üdvvel már itt,
S ha majd hunyóban hinted rá sugarid,
Beléd nyugodtan tudjak nézni majd.

Németből ford.: *Vargha Gyuláné.*

Rügyfakadás.

Néhány hónappal ezelőtt még őszi, kopár táj terült el szemeim előtt, amikor az ablakon kitekintettem. Most hasadó rügyek borítják a fákat s tavaszi szellő lengedez a nyitott ablakon keresztül. Milyen változáson ment át néhány hónap alatt ez a táj! A bimbók virágba borultak, az üde, zöld levél gyönyörködési szemünket és majd jön a nyár, amikor a nap forró sugarai a virágokból gyümölcsöt érlelnek.

Isten kertjében én is fa vagyok. Fekaszthatott-e életem fáján Isten szeretetének meleg napja termést ígérő rügyeket? Áthathatta-e életemet úgy, hogy virágba, ragyogásba, igazi boldogságba borította ágaimat? Termett-e áldott gyümölcsöket Uram számára bizonyosítva, Néki ádott életem, hogy majd egykor örömmel vihessen azokat a boldog lelkeket az Úr elé, akiknek megmentésében engemet használhatott fel? Vagy engedtem, hogy a Sátán hideg, fagyos lehellete megtragyassza még bimbózában gazdag ígéretekkel teli életemet? Oh hadd siessek az Úrhoz, úgy amint vagyok! Ő segít rajtam és új tavaszt, új rügyfakadást támaszt életemben. Tudom.

Ha az Úrban elrejtett az életed, soha nem fogsz elkeseredni, elcsüggedni, mert minden, ami ér, áldásodra van.

Nincs annak semmi gondja, aki igazán az Uré; akinek Ő az élete. *Pauer Irma.*

Egy győzedelmes élet.

Elöttem fekszik az asztalon egy fénykép. Fiatal házaspár van rajta, kicsiny gyermekük keresztelője alkalmával készült. Még alig mult el egy rövid esztendő felettük s az egyik már hiányzik közülük. Eltűnt erről a földről. Ki gondolta volna, amikor még fiatal leányként állt előttünk tündöklő, ragyogó szemével, hogy olyan közel van a megéréshez, a mennyhez? Égi békesség, mennyei öröm áradt belőle s Mestere elvihette felékesített mennyasszonyát.

Mint gyermekleánya ragadta meg az Údvözítő kegyelmét s imádságos, napsugaras környezetben, ahol élt, napról-napra erősítette belső életét. Tanárai csodálták ezt a mély lelkiéletet élő s Megváltóját mindenben dicsőítő fiatal leányt. Tanulmányai végeztével egy külföldi keresztény házban kereste Isten gyermekeivel együtt az Úrban való teljes elmélyülést. Szívében nem volt más, mint folytonosan növekedő szent vágy: egészen az Úrénak lenni és Néki szolgálni. Azután együtt szolgáltak lelkész-férjével az Úr szőlőjében. Mennyben élő szívét nem ejthette rabul, nem foglalta el és nem vontta el a családi élet, sem pedig gyűgő gyermekének édes mosolya. Szolgált mindenki s példaadó élete fényt vitt minden szívbe, amellyel összehozta az Úr. A munka közben érett meg lelke a mennyei találkozóra.

Nem sokáig kellett várnia. Súlyos betegség vette le lábáról és tudtuk, hogy közeleg a vég. De nem, nem vég volt ez, hanem boldog beteljesedés. Isten Lelke hatalmas erővel vitte diadalra; nagy testi szenvedései sem tudták meggyöngíteni. Ifjú lelke az ég felé szállt s ott érezte magát otthon. Hittel énekelt a Megváltóról, az áldott Orvosról. Szerette különösen azt az éneket, amely az Úrban való csendes megpihenésről szól, az égi hazáról, ahol a Megváltó várja őt is, megfáradt szolgálóját. Tárt karokkal várja és boldog pihenést készített. Egy alkalommal mikor így énekelt, lelke az ének szárnyán hazaért Urához. Beteljesedett rajta Urának ígérete: »Az ő szolgálói szolgálnak néki és látják az ő orcáját és az ő neve homlokukon lesz« (Jel. 22:3-4). Ennél nagyobb dicsőség nincs sem földön, sem égen, és bizonyly hisszük, hogy az ő osztályrésze is lett.

H. M. d. t.

A világosságnak, amely bennünk van, fényleni kell és újabb tüzeket gyújtani.

Minél nagyobb hittel fordulunk az Úrhoz, annál nagyobbat cselekszik rajtunk.

Az igazi csendesség nem abból áll, hogy az ember semmit vagy keveset beszél, hanem abból, hogy ha a megröbáltatás minden vihara keresztülmegy rajta, az akkor sem mond semmi rosszat.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jún. 1. Péld. 9:1–10. I. Kor. 10:14–22. Krisztushívők Krisztussal s az övéivel vannak életközösségben. E közösség az úrvacsorában el is mélyül és kifejezésre is jut. A pogányok, hitetlenek a bálványokkal, az ezek mögött álló ördögökkel s a nekik hódoló emberekkel vannak közösségben. E kétféle közösség egymást kizárja. Krisztushívőnek ördöggel s ördögöt szolgálóval közösködése az Úr haragját kelti fel. Milyen a közösséged?

Jún. 2. Lk. 14:16–24. I. Ján. 3:13–18. Mt. 9:9–13. Róm. 10:1–15. I. Kor. 10:23–11:1. Az Úrhoz kötött lelkiismeretem szabad a földi dolgokkal szemben, de e lelkiismereti szabadságom bűnné lesz, ha önző módon magamat, saját javamat keresve nem építem, hanem botránkozatom embertársamat. Inkább mondjunk le valamiről, semhogy botránkozassunk.

Jún. 3. Zs. 125. I. Kor. 11:2–16. Sokat vitatott kérdés: szabad-e a gyülekezetben, összejövetelen nőnek megszólalnia? Az apostol szerint szabad imádkoznia is és bizonyoságot is tennie, de ezt nem teheti elbizakodottan és Isten teremtségi rendjének a megvetésével, amit pedig a fedetlen feje jelez. Pál természetes és egészséges konzervativizmust kíván a külsőségekben, éppen a lényeg miatt.

Jún. 4. Jób 32:1–10. I. Kor. 11:17–26. Az egyházban és gyülekezetben szakadások lehetnek és szükségesek is, mert ezek által kitűnik, ki Krisztus igazi híve s ki nem az, s így jöhet létre igazi közösség. Az Urban való egység hiánya súlyosan veszélyezteti a gyülekezeti úrvacsorát, amely nemcsak emlékvacsora, hanem az Úr testének és véreinek vétele, váltásának megújulása bennünk.

Jún. 5. Jób 33:6–14. I. Kor. 11:27–34. Úrvacsoravétel előtt önvizsgálatot tartunk, hogy méltók vagyunk-e, azaz hiszünk-e ebben az Igében: »Erettetek adatott és kiontatott bűnök bocsánatára.« Ha méltatlanul vesszük, ítéletünkre szolgál az, életünk kárt szenved s ami áldás, átokká lesz. Azért mi magunk ítéljük meg magunkat, hogy el ne vesszünk!

Jún. 6. Jób 34:1–16, 31–37. I. Kor. 12:1–3. A bálványok élettelenek, beszélni s életet adni nem tudnak. Az élő Isten a Szentlélek által szól s munkál örökéletet. Kinek van Szentlelke? Aki hisz Jézusban s Úrnak vallja Őt. Aki Jézust káromolja, az Szentlélek nélkül van.

Jún. 7. Jób 38:1–11. I. Kor. 12:4–11. Szentlélek csak egy van, de sokféle lelki ajándéka van neki. Ezeket tetszés szerint osztogatja. Valamilyen lelki ajándékot minden krisztushívő kap. De ne gondoljuk, hogy egy hívő valamilyen ajándékban vagy pedig egy bizonyos ajándékban — pl. a nyelvekenszólásban — minden hi-

vő részese s kell neki részesülnie, hogy hívő legyen. »Amint akarja«, ez a döntő!

Jún. 8. És. 12. I. Kor. 12:12–27. A Szentlélektől kapott lelki adományok és a szolgálatok sokfélesége nem zavarja a Krisztus teste azaz az egyház egységét, hanem inkább erősíti. Mindegyikre szükség van, mindegyik hivatást tölt be, egyik sem becsülhető le vagy túl. Amint ezt a test tagjainál is látjuk. Együtt, egymásért, egymás javára — az Urban!

Jún. 9. Lk. 15:1–10. I. Pént. 5:5b–11. Lk. 15:11–32. Csel. 3:1–16. I. Kor. 12:28–31. Amilyen lelki adományt nyertünk az Úrtól, azzal szolgáljunk hűséggel, hálás szívvel és másokra irigykedés nélkül. A kevésbé fontosnak is legyen a fontossága. Azért kérhetünk az Úrtól más adományt is Óréa bizva, hogy akar-e mást, általunk hasznosabbnak ítéltet adni.

Jún. 10. Zs. 126. I. Kor. 13:1–13. Minden lelki adománynak értéket a szeretet ad, azért ez a legnagyobb adomány; nagyobb a nyelveken szólásnál, a titokismeretnél, a csodahitnél, az önfeláldozó cselekvésnél, mindennél. És soha el nem fogy. A hit és remény sem, mégis ezeknél is nagyobb, mert az örökkévalóságban a hit látássá, a remény birtoklássá lesz, a szeretet pedig marad, ami volt: lényeg Isten szeretet-lényegéből, de teljessé lesz.

Jún. 11. Jób 38:12–30. I. Kor. 14:1–5. Értékesebb adomány a nyelveken szólásnál a profétálás. Amaz Istennek szól, emez a gyülekezetnek. Amaz a nyelveken szólót, emez a gyülekezetet építi. A gyülekezet számára a nyelveken szólás csak akkor jelent valamit, ha meg is magyaráztatik. A profétálás jobb.

Jún. 12. Jób 38:31–40. I. Kor. 14:6–9. Ahogyan egy hangszer megkülönböztethető hangok nélkül zenei szempontból s a hallgatóság számára értéktelen, úgy a nyelveken szólás megmagyarázás nélkül a gyülekezet szempontjából levegőbe beszéles. Helytelen tehát annak nagy jelentőséget tulajdonítani.

Jún. 13. Jób 40. I. Kor. 14:10–19. Ai nyelveken szólás közösséget nem teremt s nem ápol, hiszen ezen imát és hálaadást senki nem érti. Azért összejöveteleken nincsen helye, csak úgy, ha Isten a magyarázás adományát is közölte.

Jún. 14. Jób 42:7–17. I. Kor. 14:20–25. Az érthetetlen nyelveken szólás Isten ítéletét, elzárkózását jelzi: nincs mondani-valója! És misszionáló ereje sincsen, hanem a kívülállót botránkoztatja s elriasztja, míg az értelmes s érthető profétálás megnyeri a szívüket az Úr számára. Ezen igazság józanító erővel hat.

Jún. 15. És. 65:17–19, 24–25. I. Kor. 14:26–33. A gyülekezetben minden, ami történik, építsen. Ezért senki ne szóljon nyelveken, ha nincs magyarázó. És akik szólnak, mindig rendben, egymásután, ne egyszerre szólnanak. Így magasztalja a lekezet az Istenét, mint a békesseggé Istenét.

Z. H.